QUALITY AUSTRIA – KIM JESTEŚMY

Quality Austria - Polska Sp. z o.o. jest firmą córką wiodącej jednostki certyfikującej i szkoleniowej Quality Austria – Trainings, Zertifizierungs und Begutachtungs GmbH z siedzibą w Wiedniu.

Adres

Żwirki i Wigury 14

43-190 Mikołów, Polska

Tel.: +48 32 226 60 07

Fax: +48 32 216 26 41

E-Mail: office(at)qualityaustria.com.pl

Mapa dojazdu

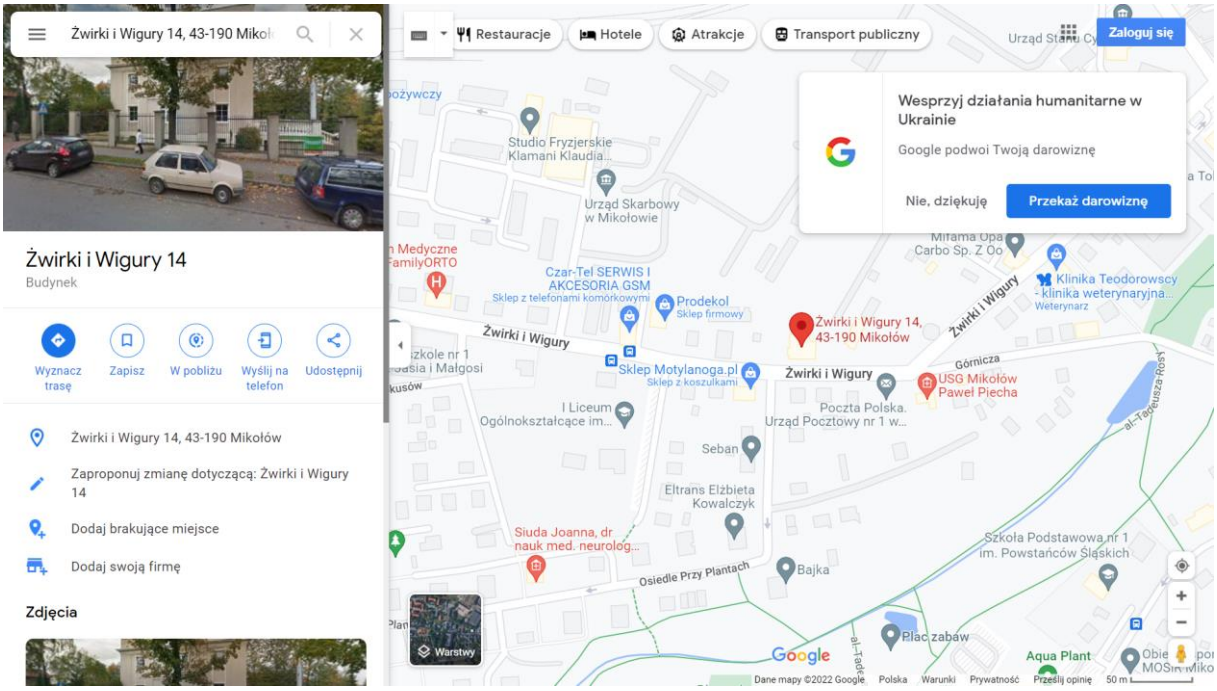

Źródło: Google Maps

Wirtualny spacer po powiecie mikołowskim: www.mikolow.starostwo.gov.pl/spacer

KOMUNIKACJA MIEJSKA – METROPOLIA ZTM

Przystanki autobusowe Mikołów Żwirki i Wigury

Stanowisko 1 – 75, 245, 505, 655

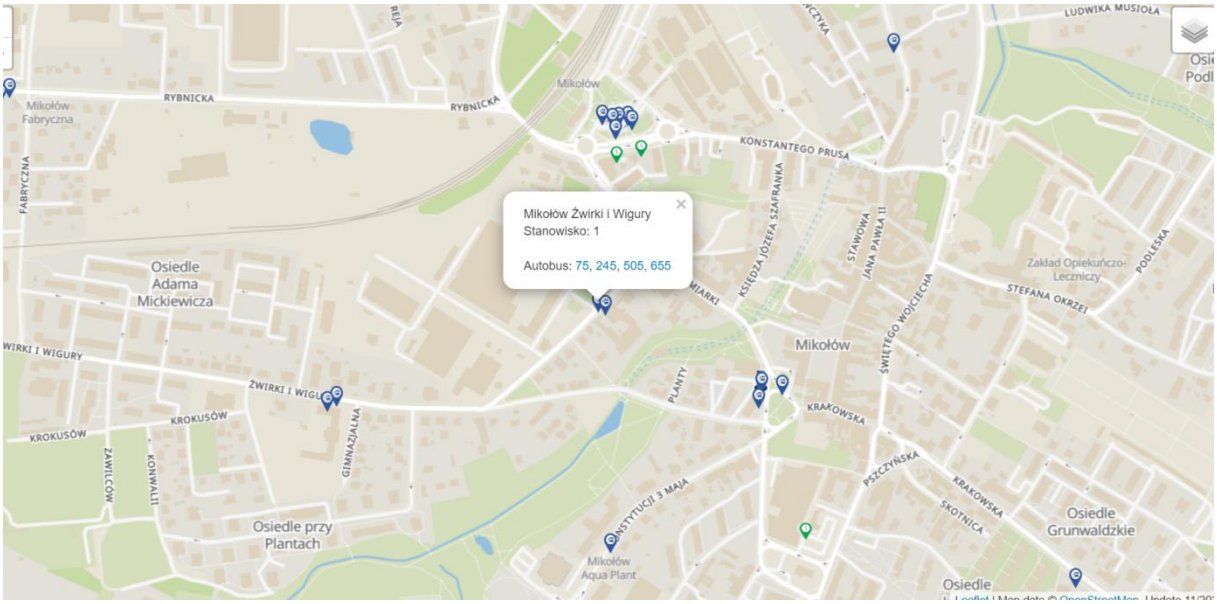

Źródło: www.metropoliaztm.pl

Stanowisko 2 – 75, 268, 505, 655

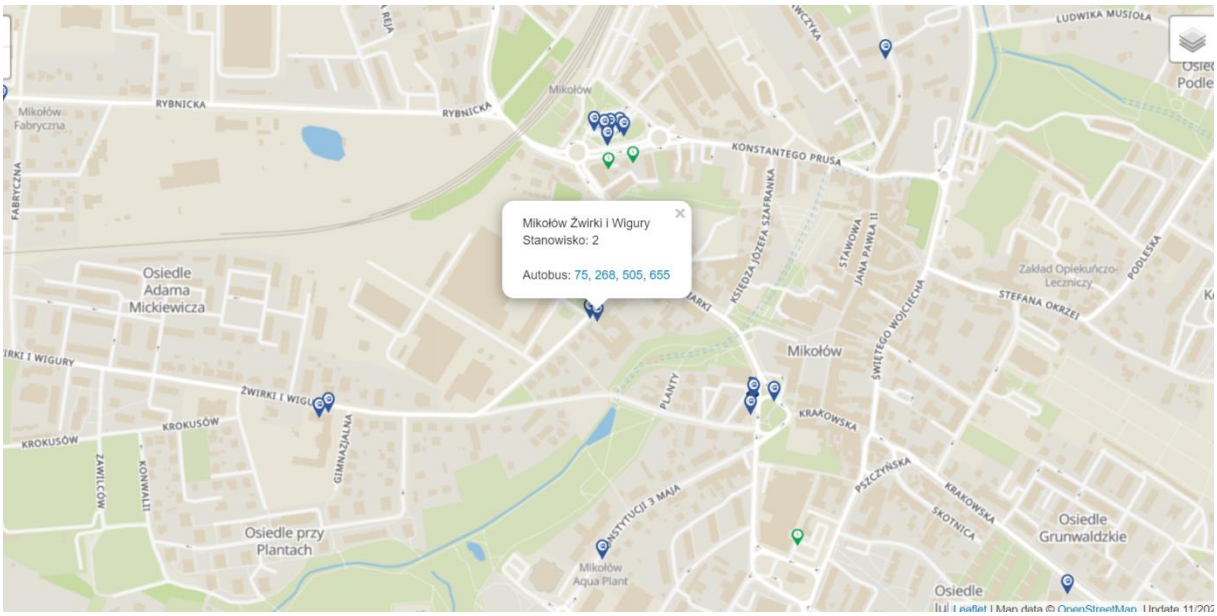

Źródło: www.metropoliaztm.pl

W CENTRUM MIKOŁOWA – CO WARTO ZWIEDZIĆ[1]

Zwiedzanie miasta warto zacząć od **Rynku** – to jeden z najpiękniejszych tego typu placów na Śląsku. Uwagę turystów przykuwa grająca i podświetlana nocą fontanna oraz eklektyczny budynek ratusza z 1872 r. Lokalizację poprzedniej, nieistniejącej już siedziby władz miasta obrazują ułożone na środku Rynku płyty. Plac otaczają kamienice z XVIII i XIX stulecia. W jednej z nich w 1845 r. gościł poeta Cyprian Kamil Norwid. Warto także zwrócić uwagę na smukłą sylwetkę secesyjnego budynku, przebudowanego na początku XX w. (numer 4). Obok, pod numerem 5, mieści się historyczna mikołowska apteka, powstała w 1802 r. Wąską ul. Jana Pawła II, jedną z najstarszych w mieście, można dotrzeć do Instytutu Mikołowskiego im. Rafała Wojaczka (róg ul. Okrzei). Na jego elewacji umieszczono tablicę upamiętniającą urodzonego i mieszkającego tutaj poetę.

Około 100 m na zachód od Rynku znajduje się budynek dawnego kina, w 2009 r. odnowiony i zaadaptowany na siedzibę **Miejskiej Biblioteki Publicznej**. Usytuowana na parterze przestronna, a jednocześnie przytulna czytelnia główna przypomina wystrojem zabytkową czytelnię Biblioteki Jagiellońskiej w Krakowie. Zdobi ją antresola oraz zachowana z dawnej sali kinowej scena. Na miejscu widowni zainstalowano 25 stanowisk komputerowych. W bibliotece organizowane są imprezy kulturalne, okazjonalnie pełni ona także funkcję kina.

Tuż obok rozpoczynają się **Planty** – niedawno zrewitalizowany park o wydłużonym, nieregularnym kształcie, uwarunkowanym rzeźbą terenu. Ciągnie się on wzdłuż potoku Aleksander, jednego z dopływów rzeki Jamny, która oddzielała dawniej starą część miasta od nowej. Ozdobę parku, wpisanego do rejestru zabytków, stanowi egzotyczna roślinność, staw oraz stare okazy drzew, m.in. lipy, wiązy i graby.

Mikołowskie Planty mają bardzo romantyczne pochodzenie – założył je pod koniec XVIII w. komendant szwadronu huzarów, rotmistrz Gottlob von Korwin-Wierzbicki dla swojej żony Charlotty. W najstarszej, południowo-zachodniej części kompleksu, nazywanej przez Wierzbickiego Charlottenthal – od imienia ukochanej, umieszczono obelisk z datą założenia parku: 1796 r. Okoliczni mieszkańcy nazwali to miejsce **Wymyślanką**, ponieważ – jak pisze historyk Mikołowa Konstanty Prus – było ono „tworem pomysłów i różnych wymysłów Wierzbickiego".

Nieopodal Plant, przy ul. Żwirki i Wigury 1, stoi budynek wciąż działającej **Drukarni im. Karola Miarki**. Jej patron, Karol Miarka Starszy, był właścicielem propolskiego periodyku „Katolik". Kiedy zamieszkał w Mikołowie, drukował swoją gazetę w zakładzie Tomasza Nowackiego. Była to pierwsza drukarnia na Górnym Śląsku, która rozpowszechniała publikacje w języku polskim. Wkrótce Karol Miarka kupił własne maszyny drukarskie i założył zakład, który później przejął po nim syn – Karol Miarka Młodszy. To on wybudował gmach przy ul. Żwirki i Wigury i rozwinął doskonale prosperujące przedsiębiorstwo, dzięki któremu Mikołów stał się ważnym ośrodkiem wydawniczym na Śląsku. W tym okresie posiadanie drukarni pozwalało na rozpowszechnianie prasy i literatury w języku polskim, a tym samym – na budowanie świadomości narodowej wśród Ślązaków. Można rozważać, jaki byłby wynik śląskich powstań i plebiscytu w latach 1919–21, gdyby nie drukarnia Karola Miarki. To właśnie w niej powstawały prawie wszystkie polskie materiały powstańcze i plebiscytowe.

W pobliżu Plant i budynku drukarni, przy ul. Karola Miarki, stoi urokliwa klasycystyczna willa, tzw. **Biały Domek**, będąca obecnie siedzibą Urzędu Stanu Cywilnego. Wybudował ją w latach 1870–72 Heinrich Koetz, właściciel fabryki kotłów parowych, która działa do dziś pod nazwą Mifama. Na

[1] Źródło: Przewodnik – powiat mikołowski tradycyjnie nowoczesny >> Powiat Mikołowski - tradycyjnie nowoczesny (mikolowski.pl) (pdf)

pierwszym piętrze budynku mieści się Miejska Placówka Muzealna z bardzo interesującą, przekrojową ekspozycją, poświęconą historii Mikołowa. Można tu zobaczyć m.in. wiernie odtworzone śląskie mieszkanie, ludowe stroje, kolekcję fotografii i dokumentów związanych z historią gminy żydowskiej, pamiątki po płk. Władysławie Kiełbasie oraz fragmenty wykopalisk ze stanowiska archeologicznego na tzw. kopcu.

Za starą zabudową miasta wznosi się wzgórze z XIX-wiecznym kościołem ewangelicko-augsburskim pw. św. Jana. To najstarsza część Mikołowa, o czym przypomina stojąca obok **kapliczka św. Mikołaja**. Parafia protestancka powstała tu w XVI w., a przez pewien czas, zgodnie z zasadą cuius regio, eius religio (łac. czyj kraj, tego religia), wyznanie ewangelicko-augsburskie obowiązywało w całym Księstwie Pszczyńskim. Na początku XVII stulecia luteranie modlili się w dzisiejszym kościele MB Śnieżnej oraz w nieistniejącej już świątyni pw. św. Mikołaja. Kontrreformacja odebrała im te przywileje i dopiero gdy Mikołów znalazł się pod panowaniem Prus, mogli ponownie oficjalnie celebrować swoje nabożeństwa. Za kościołem znajduje się XIX-wieczny cmentarz ewangelicki z urokliwym starodrzewem.

Najstarszą zachowaną budowlą sakralną miasta jest **kościół pw. św. Wojciecha i MB Śnieżnej**. Powstał około połowy XVI stulecia na miejscu drewnianej świątyni z XIII w. Jego fasadę zdobią gotyckie elementy, wskazujące na średniowieczne pochodzenie świątyni. We wnętrzu kościoła znajdują się cenne, zabytkowe fragmenty wyposażenia, m.in. późnogotycka kropielnica (dawna chrzcielnica), późnorenesansowa ambona i późnobarokowe ołtarze. Obok przykościelnego cmentarza stoi rzeźba św. Jana Nepomucena z okresu późnego baroku. Kościół jest otwierany jedynie podczas nabożeństw.

Najważniejszą obecnie świątynią Mikołowa jest strzelista neoromańska **bazylika mniejsza pw. św. Wojciecha**, budowana od 1841 r. i konsekrowana w roku 1861. Jak wiele innych śląskich kościołów, powstała w czasie, gdy dynamiczny rozwój przemysłu wpłynął na znaczący wzrost liczby mieszkańców, a stare kościółki stały się za małe. W tym okresie mieszkańcy często wznosili nowe, większe świątynie, po wyburzeniu wcześniejszych, w tym także zabytkowych obiektów. Ich losu nie podzielił na szczęście kościół pw. MB Śnieżnej w Mikołowie, ocalony dzięki Bractwu Różańcowemu, którego założyciel został pochowany w świątyni. Członkom bractwa udało się wpłynąć na decyzję o zachowaniu budowli.

Nieopodal bazyliki stoi klasztor i szpital ss. boromeuszek (**szpital św. Józefa**). Siostry, sprowadzone do Mikołowa w XIX w., rozwinęły jedną z najlepiej działających na Śląsku placówek medycznych okresu międzywojnia. Zawarły umowę z władzami miejskimi na refundację kosztów leczenia mieszkańców, dzięki czemu przyjmowały także najuboższych chorych. Prowadziły również przedszkole, szkołę gospodarstwa dla dziewcząt i dom starców. Podczas wielkiego kryzysu gospodarczego rozdawały żywność potrzebującym, a w czasie wojny pielęgnowały rannych. Okres Polski Ludowej zmusił je do oddania placówki. Powróciły tu w latach 90. XX w., aby kontynuować swoje dzieło.

Opowiadając o historii Mikołowa, nie sposób nie wspomnieć o licznej gminie żydowskiej, która zamieszkiwała miasto do II wojny światowej. W 1816 r. na miejscu obecnego placu 750-lecia wzniesiono synagogę. Budowla przetrwała okres wojny. Została wyburzona dopiero w 1972 r., na polecenie komunistycznych władz miasta. W Mikołowie były również dwa cmentarze żydowskie. Jeden z nich, założony na początku XVIII w., zachował się do dziś i stanowi obecnie jedyną w mieście pamiątkę. **Kirkut** znajduje się u zbiegu ulic Konstytucji 3 Maja i Starej Drogi. Zachowało się tu ponad 300 macew. Spoczywa na nim dr Ludwik Stein, znany lekarz pracujący u sióstr boromeuszek (zm. 1932 r.). Uroku cmentarzowi dodaje gęsty starodrzew.